

Sygnatura akt VI Ka 1143/21

Warszawa, dnia 21 października 2022 r.

1

2WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3 Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Aleksandra Mazurek

Sędzia: SO Michał Bukiewicz

SR (del.) Małgorzata Nowak – Januchta

protokolant: protokolant sądowy Adrianna Sadowska

4 przy udziale prokuratora Anety Ostromeckiej

5 po rozpoznaniu dnia 21 października 2022 r. w Warszawie

6 sprawy

7 A. D., syna D. i I., ur. (...) w P.

8 oskarżonego o przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 281 k.k.

9 R. S. (1), syna L. i T., ur. (...) w S.

10 oskarżonego o przestępstwo art. 281 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

11 na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

12 od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie

13 z dnia 13 lipca 2021 r. sygn. akt III K 289/21

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie na rzecz adw. F. B. i adw. M. G. (1) kwoty po 516,60 zł obejmujące wynagrodzenie za obronę z urzędu w instancji odwoławczej oraz podatek VAT; zwalnia oskarżonych od opłat za II instancję oraz pozostałych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

SSO Michał Bukiewicz SSO Aleksandra Mazurek SSR (del.) Małgorzata Nowak - Januchta

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 1143/21	
Załącznik dołącza się w każdym	2		

przypadku. Podać liczbę załączników:		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		
1.1 Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji		
Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie z dnia 13 lipca 2021 r. o sygn. akt III K 289/21		
1.2 Podmiot wnoszący apelację		
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# oskarżyciel posiłkowy		
# oskarżyciel prywatny		
# obrońca		
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# inny		

0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo		

	błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu			
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami				

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
1		R. S. (1)	Dochód uzyskany przez oskarżonego	Dane z systemu e - (...), k.429
2		R. S. (1)	Oskarżony jest osobą uprzednio karaną	Karta karna, k.430-432
3		A. D.	Dochód uzyskany przez oskarżonego	Dane z systemu e - (...), k.428
4		A. D.	Oskarżony jest osobą uprzednio karaną	Karta karna, k.433-435
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
0.12.2. Ocena dowodów				

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.	
1,3	Informacje z systemu e - (...)	dokument urzędowy w sposób jednoznaczny stanowi podstawę do dokonania ustaleń co do dochodu oskarżonego	
2,4	Karta karna	dokument urzędowy w sposób jednoznaczny stanowi podstawę do dokonania ustaleń co do uprzedniej karalności oskarżonego	
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.	
. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH			

ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
1	<p><u>Apelacja obrońcy oskarżonego R. S. (1):</u></p> <p>Obrońca oskarżonego zaskarżonemu wyrokowi zarzuca:</p> <p>I. Obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. :</p> <p>a. Art. 7 k.p.k. polegającej na uznaniu za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonego R. S. (1) w zakresie, w jakim oskarżony R. S. (1) konsekwentnie wyjaśniał, że jedynie bronił się przed ochroniarzem, nie używał gazu oraz w zakresie, w jakim wskazywał, że to oskarżony A. D. wzywał Policję, podczas gdy wyjaśnienia oskarżonego R. S. (1) w powyższym zakresie są konsekwentne oraz korelują z wyjaśnieniami skarżonego A. D., a co za tym idzie zasługują na wiarę;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

b. Art. 7 k.p.k. polegający na uznaniu za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonego A. D. w zakresie, w jakim oskarżony A. D. konsekwentnie wyjaśniał, że to pokrzywdzony zaatakował oskarżonego R. S. (1) oraz, że osobiście wzywał policję, podczas gdy wyjaśnienia oskarżonego A. D. w powyższym zakresie są konsekwentne oraz korelują z wyjaśnieniami oskarżonego R. S. (1), a co za tym idzie zasługują na wiarę;

c. Art. 410 k.p.k. polegającą na pominięciu przez Sąd Rejonowy okoliczności wynikających z wyjaśnień obu oskarżonych z dnia 21 stycznia 2021 r. w zakresie, w jakim dotyczą one braku przedstawienia się pokrzywdzonego oraz wylegitymowania się L. D., a z których to wyjaśnień wynika, że pokrzywdzony był dla oskarżonych osobą obcą, nieznaną nawet z widzenia;

d. Art. 7 k.p.k. polegające na uznaniu za wiarygodne oraz konsekwentne zeznania świadka M. G. (2), podczas gdy z zeznań świadka z postępowania przygotowawczego oraz postępowania sądowego wynikają wewnętrzne sprzecznością także świadek w trakcie rozprawy w dniu 24 czerwca 2021 r. przed złożeniem zeznań rozmawiał z L. D., w konsekwencji czego zeznań świadka M. G. (2) nie sposób uznać za wiarygodne w jakimkolwiek zakresie;

e. Art. 7 k.p.k. polegającą na uznaniu zeznań świadka K. B. za wiarygodne, logiczne, konsekwentne i korelujące z m.in. zeznaniami pokrzywdzonego i świadka M. G. (2), a w konsekwencji stanowiące dowód będący podstawą ustalenia faktów w niniejszej sprawie, podczas gdy świadek K. B. nie był bezpośrednim obserwatorem zdarzenia, nie widział zdarzenia od

samego początku, a co za tym idzie jego zeznania obejmujące czas do przybycia na miejsce zdarzenia nie mogą stanowić dowodu w oparciu, o które ustalane są fakty w niniejszej sprawie.

A w konsekwencji

II. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, co mogło mieć wpływ na treść tego orzeczenia polegające na niezasadnym uznaniu, że oskarżony R. S. (2) w dniu 21 stycznia 2021 r. po dokonaniu kradzieży, działając wspólnie i w porozumieniu ze współoskarżonym A. D. w celu utrzymania się w posiadaniu skradzionych przedmiotów stosował przemoc wobec pracownika ochrony sklepu (...) polegającą na uderzeniu pokrzywdzonego pięściami po głowie i użył ręcznego miotacza gazu

Apelacja obrońcy oskarżonego A. D.:

Obrońca
oskarżonego zarzuca
wyrokowi:

1. Obrazę prawa
procesowego tj.
art. 7 k.p.k.
poprzez błędne jego
zastosowanie
polegające na
dowolnej a nie
swobodnej ocenie
dowodu z zeznań
świadców L. D.,
M. G. (2), K.
B. jak również
oskarżonych R. S. (1)
oraz A. D. poprzez
nieuzasadnione
przyjęcie, iż
oskarżeni
bezpośredni po
dokonanej kradzieży
stosowali przemoc
wobec pracownika
ochrony sklepu (...)
w postaci uderzenia
po głowie i nogach co
skutkowało błędem
w ustaleniach
faktycznych
polegających na
błędym przyjęciu,
iż oskarżeni R.
S. (1) oraz A.
D. dopuścili się
kradzieży
rozbójniczej 15 sztuk
czekoladek (...) na
szkodę (...) S.A. oraz
L. D..

2. Obrazę prawa
procesowego tj.
art. 7 k.p.k.
poprzez błędne jego
zastosowanie
polegające na
dowolnej a nie
swobodnej ocenie

dowodu zeznań świadka L. D. oraz oskarżonych R. S. (1) i A. D. poprzez nieuzasadnione przyjęcie, że pokrzywdzony L. D. w chwili czynu miał wiedzę na temat dokonanej przez oskarżonych kradzieży 15 sztuk czekoladek (...) co skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych polegających na błędnym przyjęciu, iż oskarżeni R. S. (1) oraz A. D. dopuścili się kradzieży rozbójniczej 15 sztuk czekoladek (...) na szkodę (...) S.A. oraz L. D..

3. Obrazę prawa procesowego tj. art. 7 k.p.k. poprzez błędne jego zastosowanie polegające na dowolnej a nie swobodnej ocenie dowodu z zeznań świadka M. G. (2) uznając je za wiarygodne, logiczne i konsekwentne oraz korelujące z zeznaniami pozostałych świadków co skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych polegających na błędnym przyjęciu,

	<p>iż oskarżeni R. S. (1) oraz A. D. dopuścili się kradzieży rozbójniczej 15 sztuk czekoladek (...) na szkodę (...) S. A oraz L. D..</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.</p>			
<p>Apelacje wniesione przez obrońców oskarżonych nie zasługiwały na uznanie.</p> <p>Podnoszone w obu apelacjach zarzuty, które zmierzają do zakwestionowania popełnienia przez oskarżonych zarzucanych im czynów będących przedmiotem niniejszego postępowania nie są zasadne.</p> <p>Obrońcy kwestionują dokonaną przez Sąd I instancji ocenę wiarygodności zeznań świadków oraz wyjaśnień oskarżonych, co ma zasadnicze znaczenie dla ustalenia, czy istotnie doszło do popełnienia zarzucanego im czynu. Niemniej jednak, w obu apelacjach trudno</p>			

doszukać się argumentów, które podważyłyby skutecznie zaprezentowany przez Sąd Rejonowy tok rozumowania, który z uwzględnieniem reguł art. 7 k.p.k. doprowadził do uznania za wiarygodne zeznań złożonych przez świadków M. G. (2), K. B., L. D., oraz wyjaśnień oskarżonych A. D. i R. S. (1). Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia wykazała, iż Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie w sprawie. Sąd wywiódł prawidłowy wniosek w przedmiocie winy oskarżonych, szczegółowo weryfikując ich linię obrony. Stanowisko skarżących sprowadza się w istocie rzeczy do polemiki z przeprowadzoną przez Sąd pierwszej instancji oceną dowodów i wyprowadzonymi na jej podstawie ustaleniami faktycznymi, polemiki opartej na wybiórczym podejściu do ujawnionych

okoliczności sprawy i rozpatrywaniu poszczególnych faktów w oderwaniu od pozostałych. Jak wielokrotnie podkreślano w doktrynie i orzecznictwie przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. wtedy, gdy: jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.), stanowi wyraz rozważenia wszystkich tych okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.), jest wyczerpujące i logiczne - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.). Wszystkim tym wymogom Sąd Rejonowy sprostał.

Odnosząc się z kolei do oceny poszczególnych depozycji złożonych w sprawie wskazać należy, że w ocenie Sądu Okręgowego nie dokonano w tym przedmiocie naruszeń. Sąd Rejonowy szczegółowo i skrupulatnie wskazał podstawy do przydania waloru wiarygodności zeznaniom świadków oraz do odmówienia takiego waloru, miał na uwadze towarzyszące niniejszej sprawie okoliczności i interesy poszczególnych stron procesu.

Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił wyjaśnienia oskarżonego R. S. (1), który nie przyznał się do zarzucanego mu czynu. Wyjaśnienia oskarżonego zasługiwały na wiarę jedynie w części, w której korespondowały z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym. Okoliczność na jaką powołuje się skarżący, ze wyjaśnienia

oskarżonego
korelują z
wyjaśnieniami
współoskarżonego
A. D.- co czyni
je wiarygodnymi-
nie zasługuje na
uznanie.

Oczywistym jest,
w ocenie Sądu,
że współoskarżeni
składają wyjaśnienia
na swoją korzyść
celem umniejszenia
swojej
odpowiedzialności.

Wyjaśnienia
oskarżonego nie
znajdowały
potwierdzenia w
zeznaniach
pokrzywdzonego,
oraz pozostałych
świadków
występujących w
sprawie. Sąd
Rejonowy zasadnie
dał wiarę
wyjaśnieniom A. D.
jedynie w zakresie, w
którym znajdują one
odzwierciedlenie w
pozostałym
materiale
dowodowym.

Nie zasługuje na
danie wiary
argumentacja,
jakoby oskarżony
bronił się przed
pokrzywdzonym,
który go zaatakował.
Ze zgromadzonego
w sprawie materiału
dowodowego w
sposób jasny
wynika, że to
oskarżeni
zaatakowali

pokrzywdzonego, po tym, jak ten chciał ich zatrzymać ze skradzionym towarem. Taka wersja wydarzeń znajduje odzwierciedlenie w zebranych materiale dowodowym, w tym m.in. zeznaniach świadka M. G. (2), który był naocznym świadkiem całego zdarzenia. Jak wynika z zeznań tego świadka: „... W mojej ocenie, ten C. (L. D.) ewidentnie próbował się bronić, atakowali go tamci dwaj, próbowali go uderzać. Nie wiedziałem dlaczego oni się szarpali, dopiero później jak przyjechała policja to dowiedziałem się że ten C. jest ochroniarzem w (...)” (k.115). Ponadto świadek ten, po okazaniu mu zdjęć z kamer monitoringu, z kart 106-111 akt sprawy rozpoznał pokrzywdzonego, oraz jednego z oskarżonych. Zeznania złożone przez tego świadka są spójne, logiczne i konsekwentne. Zeznania złożone przez M. G. (2) korelują z pozostałym zebrany w sprawie materiałem

dowodowym.

Świadek w miejscu zdarzenia znalazł się przypadkowo i miał możliwość obserwacji przedmiotowego zdarzenia. Świadek jest osobą obcą zarówno dla oskarżonych jak i pokrzywdzonego, zatem nie sposób uznać, aby miał jakikolwiek interes aby zeznawać z korzyścią dla którejkolwiek ze stron. Niewielkie sprzeczności w zeznaniach składanych przez świadka w toku postępowania przygotowawczego, a zeznaniach przed Sądem nie mogą świadczyć o braku wiarygodności świadka. Również okoliczność, że świadek M. G. (2) zapalił papierosa z pokrzywdzonym w trakcie przerwy w rozprawie nie może świadczyć o ustaleniu przez nich wspólnej wersji wydarzeń, skoro zeznania takiej samej treści jak na rozprawie złożył już wcześniej, tj. na etapie postępowania przygotowawczego w dniu 16 lutego 2021 r. (k. 114-115). Świadek na rozprawie wskazał,

że nie zna pokrzywdzonego, a jedynie zapalił z nim papierosa i nie rozmawiał z nim o sprawie, co w ocenie Sądu było wiarygodne. Zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego należy wskazać, że gdyby pokrzywdzony chciał ustalać zeznania ze świadkiem to co do zasady nie robił by tego w tak jawny sposób. Ponadto Sąd nie dostrzegł celu jaki miałyby spełnić ustalenie wspólnej wersji zdarzeń przez pokrzywdzonego i świadka.

Całokształtowi zebranego materiału, który potwierdza ustaloną przez Sąd wersję zdarzeń przeczą jedynie konsekwentne wyjaśnienia oskarżonych, co jednak nie może świadczyć o ich wiarygodności i niewiarygodności pozostałego zebranego w sprawie materiału dowodowego, zwłaszcza mając na uwadze okoliczność, że to w interesie oskarżonych było składanie wyjaśnień umniejszających ich winę. Ponadto jak

wynika z postawy pokrzywdzonego L. D. nie był negatywnie nastawiony wobec oskarżonych, nie chciał ich obciążać nadmiernie swoimi zeznaniami. Podczas rozprawy przed Sądem świadek wskazał, że nie ma do oskarżonych pretensji i że chciałby aby dostali oni szansę na poprawę swojego zachowania (k.315). Zatem argumentacja przedstawiona przez jednego ze skarżących jakoby chciał on ustalać wersję zdarzeń ze świadkiem podczas przerwy w rozprawie jawi się jako bezzasadna.

Nie zasługuje na uznanie argumentacja jakoby pokrzywdzony nie wylegitymował się oskarżonym, wobec czego nie mieli oni wiedzy, iż jest on ochroniarzem ze sklepu (...). Należy mieć na względzie, że pokrzywdzony widząc, że doszło do kradzieży nie miał obowiązku legitymowania się oskarżonym oraz przedstawiania się. Sytuacja była dynamiczna i

pokrzywdzony, gdy tylko zauważył, że oskarżeni dokonali kradzieży ze sklepu, w którym jest zatrudniony podjął próbę zatrzymania ich. Nie może taka okoliczność świadczyć o tym, że oskarżeni nie zdawali sobie sprawy, że pokrzywdzony jest ochroniarzem sklepu i zaatakowani przez obcą sobie osobę podjęli próbę obrony. Oskarżeni sami przyznali się do kradzieży czekoladek ze sklepu, zatem zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego należy przyjąć, iż zdawali sobie sprawę z tego, że ktoś może ich próbować zatrzymać za czyn jakiego się dopuścili i również mogła to być osoba postronna, nie koniecznie ochroniarz ze sklepu. Zatem argumentacja przedstawiona przez obrońcę oskarżonego, że próbowali oni się jedynie bronić przed atakiem ze strony nieznanego im osoby nie zasługuje na uznanie zwłaszcza w sytuacji, gdy pokrzywdzony od

początku żądał od oskarżonych, aby oddali to co ukradli ze sklepu. .

Również zeznania świadka funkcjonariusza Policji K. B. zasługiwały w pełni na danie im wiary. Co prawda K. B. nie był bezpośrednim świadkiem zdarzenia, jednak jego zeznania korelują z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym.

Świadek w sposób jasny i konsekwentny opisał zachowanie oskarżonych i pokrzywdzonego na miejscu zdarzenia. Z zeznań świadka wynika, że po przyjeździe pod sklep (...) zauważył dwóch szarpiących się mężczyzn, z których jeden próbował się wyrwać osobie, która go trzymała. Z zeznań świadka wynika, że oskarżony A. D. był bardziej agresywny i odpychał ochroniarza, który go trzymał.

Argumentacja, że pokrzywdzony nie mógł wiedzieć o dokonanej kradzieży, którą

zobaczył dopiero na monitoringu po przyjeździe Policji również nie znajduje odzwierciedlenia w pozostałym materiale dowodowym. Jak wynika z zeznań świadka L. D., podczas dojazdu do pracy jego uwagę zwrócił człowiek stojący pod wejściem do sklepu, który wzbudził jego podejrzenia co do tego, że może być on złodziejem- mając na względzie taktykę działania złodziei zainteresował się on oskarżonymi. Ponadto jak wynika z zeznań złożonych przez pokrzywdzonego: „... chociaż byłem w ubraniu cywilnym i też byłem ubrany na czarno. Myślę że oni kojarzyli mnie ze sklepu, pracuję tam od dwóch lat, nie zawsze przebieram się w mundur...” (k.20). Ponadto L. D. zeznał, że oskarżeni byli agresywni i nie chcieli oddać ukradzionego towaru pomimo próśb kierowanych ze strony pokrzywdzonego.

Reasumując, należy stwierdzić, że Sąd Rejonowy w sposób

<p> prawidłowy ustalił stan faktyczny, odniósł się do wszystkich dowodów zgromadzonych w sprawie i wskazał, jakim dowodom dał wiarę i dlaczego, a jakie dowody uznał za niewiarygodne. Swoje stanowisko w tym przedmiocie przekonywująco uzasadnił. Złożone apelacje nie zawierają argumentów, które mogłyby skutecznie zakwestionować prawidłowość rozumowania i wnioskania sądu I instancji. Obaj apelujący nie przedstawili przekonujących argumentów na podważenie przedstawionego przez Sąd Rejonowy rozumowania. </p>		
<p>Wniosek</p>		
<p> Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu </p>	<p> # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny </p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku</p>		

za zasadny lub niezasadny.		
Z przyczyn omówionych wyżej sąd odwoławczy nie uwzględnił wniosków zawartych w obu apelacjach		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności.		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
1.3 1	Przedmiot utrzymania w mocy	

<p>0.1 Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie, Wydział III Karny, sygn. akt III K 289/21</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy.</p>		
<p>Apelacje wniesione przez obrońców oskarżonych nie zawierają argumentów, które mogłyby podważyć prawidłowość zaskarżonego wyroku. Wymierzone oskarżonym kary pozbawienia wolności nie noszą cech rażącej niewspółmierności jeśli się uwzględni uprzednią karalność oskarżonych oraz działanie oskarżonego R. S. (1) w warunkach recydywy.</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>1.3.1 1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany.</p>		

<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia.</p>			
	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia.</p>			
	<p>Konieczność umorzenia postępowania</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.</p>			
<p>4.</p>	<p>Konieczność warunkowego umorzenia postępowania</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	

Zwiąże o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.			
5.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia.			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku			
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.	
6. Koszty Procesu			
Wskazać oskarżonego.	Przytoczyć okoliczności.		
A. D. R. S. (1)	Na podstawie art. 624 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. Sąd Okręgowy zwolnił oskarżonych od obowiązku ponoszenia		

	<p>wydatków postępowania odwoławczego, przejmując je na rachunek Skarb Państwa z uwagi na fakt, że sytuacja majątkowa oskarżonych uniemożliwia ich uiszczenie.</p> <p>Na podstawie § 17 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu. Zasądzono od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ w Warszawie na rzecz adw. F. B. i adw. M. G. (1) kwoty po 516,60 złotych obejmującej wynagrodzenie za obronę z urzędu oskarżonych w postępowaniu odwoławczym oraz podatek VAT.</p>	
<p>7. PODPIS</p>		
<p>SSO Michał Bukiewicz SSO Aleksandra Mazurek SSR (del.)</p>		

Małgorzata Nowak-
Januchta

1.1. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego R. S. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w W., Wydział III Karny, sygn. akt III K 289/21		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.2. zaskarżenia	Granice		
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego A. D.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie, Wydział III Karny, sygn. akt III K 289/21		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana